

Pla de xoc

Suspesos tots els **vols** des d'Itàlia fins al 25 de març

Tots els grans **esdeveniments esportius**, a porta tancada

Aturats tots els **viatges** del programa Imsero

Suspeses les **activitats extraescolars** amb nens de diversos centres

Anul·lades les **proves mèdiques** no urgents

Suspeses les **pràctiques d'estudiants** en hospitals i empreses

Ampliació al 112 del **telèfon d'urgència mèdica**, a més del 061

Recomanació de reduir les **visites a residències** i casals d'avis

Pla de **contingència** per si es dispara el nombre de casos

Espectacles i museus, pendents de les recomanacions oficials

NACIONAL

P15

Teresa Jordà assumeix de moment Exteriors

ERC ha de proposar un nom per substituir el dimissionari Alfred Bosch

NACIONAL

P14

Turull ja exerceix d'advocat a Terrassa

És l'últim dels presos polítics de l'1-O que surt unes hores de la presó

NACIONAL

P16

Explosió mortal en una química de Barcelona

Almenys un mort i dinou ferits per una detonació en una fàbrica, a la Verneda

VIDRES MIRALLS

MASCARELL

Des de 1953

S.L.

C/ Lepanto, 64 (a prop de la Renfe)
MATARÓ · Tel. 93 755 25 25

Vidres de seguretat, aïllants, antifoc

381402-1125374W

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Tian Riba

La Vespa ha gripat

Quan Itàlia, capital Roma, tanca. Quan l'escenari de vacances a Roma queda confinat. Quan el símbol de la *dolce*

vita està en quarantena i alguna cosa de la nostra civilització s'enfonsa, els mitjans de comunicació intentem explicar què li està passant, al món. La vespa ha gripat. I és lícit –o fins i tot obligatori– preguntar-se si aquella globalització que el 1989 prometia la felicitat, acompanyada del final de la història que representava el triomf de la democràcia liberal, ha arribat fins aquí. No és la primera vegada, ni serà l'última, que la intel·lectualitat es fa aquesta pregunta. De fet, ja els atemptats contra les Torres Bessones havien de ser el final de la teoria de Fukuyama. La por de la globalització. A volar. El confinament voluntari. També ho havia de ser la crisi econòmica. Però ni el 1989 va ser el final de res, ni el 2001, ni el 2008, ni potser ara. Perquè ni la política, ni la història, ni l'economia són ciències exactes.

Si expliquem que ens mobilitzem tots per protegir els més dèbils, ens espantarem menys

tes. No hi ha precisions absolutes en aquests àmbits. De fet, inclouen sovint literatura i a vegades accepten, fins i tot, la poesia. Cosa que ens portaria a dir, per exemple, que la Terra, maltractada com ens ha explicat una noia sueca, ha fet saber a la seva manera que el ritme que portava la humanitat no era sostenible. Ara, de moment m'agradaria quedar-me amb una explicació que em sembla que ha estat poc difosa i que tampoc tinc clar que sigui l'única certesa: la necessitat de prendre mesures col·lectives per protegir les persones més vulnerables. Les epidèmies d'afectació respiratòria afecten les persones grans o amb múltiples patologies i les mesures per contenir la infecció han de mobilitzar la societat sencera. Tota una comunitat, per tenir cura d'una persona. Tot el món en alerta per ajudar els més dèbils. Expliquem-ho així i ens espantarem menys. Però que Europa ho apliqui a tots els dèbils, inclosos els pobres desgraciats de la frontera grecoturca.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Viure en la incertesa

Tot just s'havia anunciat el tren a la meua destinació que l'home que s'asseia vora meu (ell estava al costat de la finestra i jo al del passadís) m'ha dit amb urgència si el deixava passar. Li he comentat que jo també baixava i que, en tot cas, el tren encara trigaria uns minuts en arribar, com és habitual després de l'anunci. Però l'home ha insistit amb cert neguit i, evidentment, l'he deixat passar pensant que, de fet, hi tenia dret i que volia prendre posicions per sortir abans. Aleshores m'he adonat que jo acabava de tossir (consti que m'he tapat la boca) i li volia dir que el dia abans havia anat al metge i que es tracta de la bronquitis que em va revenint. Tanmateix, tot seguit també he pensat que la paranoia era meua, que havia suposat que l'home podia creure que tinc el coronavirus i que simplement potser volia sortir abans i prou.

El cas és que, al tren, acabava de llegir a través de Facebook un article de Josep Maria Fonalleras publicat a *El Periódico* en què l'estimat escriptor afirma que "és bo mirar de mantenir la calma quan sembla que tot s'enfon-

“De cop tot s'ha tornat incert i els plans queden en suspens: faré o farem tal cosa si ens ho permet el coronavirus

sa”. Fonalleras exposa que, certament, sembla que som a les portes de l'apocalipsi i que potser “mai havíem viscut en directe una histèria similar, una psicosis col·lectiva d'aquest embalum, però que es bo pensar en la idea de parèntesi”, que es tancarà tard o d'hora sense que puguem saber quines ferides deixarà i fins a quin punt es podran cicatritzar. Hi afegeixo pel meu compte que, a banda de les empremtes del pas del virus en els cossos supervi-

vents, no només hi ha les ferides de les conseqüències econòmiques, sinó aquelles derivades de la psicosis col·lectiva, la desconfiança, la por de l'altre com a potencial transmissor de malalties.

Sincerament, intento mantenir la calma, però, encara que ho pugui fer amb l'humor que pot sortir espontàniament com un antídoto al pànic, tinc ben present el coronavirus. Podria ser d'una altra manera quan va propagant-se i a molts llocs ha quedat alterada la vida quotidiana? De cop tot s'ha tornat incert i els plans queden en suspens: faré o farem tal cosa si ens ho permet el coronavirus. També en parla Fonalleras del fet que, amb l'expectació d'uns dies on hem pogut tenir una sensació de precarietat, ens havíem acostumat a viure com si res pogués alterar el que teníem previst. El coronavirus fa que tinguem consciència de la fragilitat de tot plegat. N'hi ha molts que, malauradament, ja ho saben per circumstàncies que els fan especialment fràgils i fins han destruït la seva vida. Però no hauria de ser només per la desgràcia que ho sabéssim.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8xeo26>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I el rei, tan tranquil

Ja ho sé, que ara tots estem entretinguts amb el coi de coronavirus. I que sembla que tot s'hagi aturat i que no hàgim de parlar de res més. Però és mentida. Quan ahir, entre moltes altres mesures, s'anunciava que el Congrés dels Diputats deixava al mínim la seva activitat, s'oblidaven d'explicar un petit detall: i és que la mesa del Congrés sí que es va reunir a primera hora i, ai las, va decidir no investigar tots les magarrufes del rei emèrit que aquests dies estan sortint a la premsa. Ai caram. Resulta que el rei Joan Carles (Juanca per als amics) és investigat per un fiscal suís per haver fet una donació multimilionària a una seva amiga molt amiga, i es veu que tot això ho hem de trobar normal i que no passa res. Si vostè rep segons quin ingrés, o el fa, no tingui cap dubte que un dia o altre li preguntaran d'on ve. El rei (diuen, diuen, diuen) sembla que va cobrar no sé quina comissió per

“Provi-ho, de rebre o fer una transferència milionària. Em fa l'efecte que, a vostè, sí que l'investigaran

les obres de l'AVE a la Meca (sí, ja ho sé, que sembla una pel·lícula), i sembla (diuen, diuen, diuen) que després en va donar una part a la seva amiga molt amiga Corinna zu Sayn-Wittgenstein, que amb un nom així ja es veu que no és pas qualsevol. Però vaja,

provin vostès de fer o rebre una transferència, ni que no sigui ni de la Seca, ni de la Meca, ni de la vall d'Andorra. Em fa l'efecte que l'investigaran. Al rei, no. Ni al pare ni al fill. Són, ai las, inviolables. I així ho van considerar ahir el PSOE (sí, sí, el PSOE, aquesta esquerra progressista espanyola), el PP i Vox, que van votar junts a la mesa del Congrés per vetar les sol·licituds que fa quatre dies havien presentat Podem, ERC, Més País, Compromís, JxCat i el BNG demanant que es creés una comissió d'investigació sobre el rei emèrit. No pas perquè es condemnés el rei emèrit, no. Simplement, perquè se l'investigués. Aquesta és la democràcia que tenim? Les autoritats suïsses ho investiguen (consideren el rei sospitós d'un possible delictes d'emblanquiment de capitals) i aquí s'ho miren? Ni parlar-ne, a la seu del Congrés dels Diputats? Paperàs, del PSOE. I el de tots plegats.

De reüll

Emma Ansola

El virus de la patronal

Alertes, confinaments, tancament d'escoles; els ciutadans, preocupats, intenten gestionar la cura dels més grans i dels més petits preveient que la situació vagi a pitjor, i ahir mateix Foment del Treball reclama a la Generalitat i al govern espanyol plans de "contenció econòmica" davant la crisi sanitària per l'epidèmia del coronavirus. I entre les mesures que reclama inclou "una rebaixa d'impostos" i que es faciliti l'aprovació d'expedients de regulació d'ocupació (ERO), mitjançant una aportació més gran de "diner públic". També se sol·licita que es deixin sense efecte els 15 dies d'avís al treballador. Per demanar, que no quedi. Sense paraules i sense vergonya. Que un sector de la població com la patronal utilitzi una pandèmia vírica que està posant a prova la resta de col·lectius de la societat per obtenir beneficis exclusius, és realment desesperançador. Els sindicats ho han qualificat d'"irresponsable" i de moment el govern de la Generalitat i la conselleria del ram no han fet menció de les propostes esmentades. Ja ho veurem. Mentrestant, per no perdre l'esperança, llegim que el govern d'Itàlia té previst avui aprovar mesures per pal·liar els efectes de la pandèmia en les famílies i permetrà que, de moment, la gent deixi de pagar la hipoteca, i la banca a Escòcia concedirà una moratòria de tres mesos per al pagament de préstecs a totes les famílies i els comerços que puguin resultar afectats pel coronavirus.

Les cares de la notícia

COORDINADOR DE LA CREU ROJA A CATALUNYA

Enric Morist

Cuidar els vulnerables

La Creu Roja Catalunya reorientarà l'activitat dels seus voluntaris pel coronavirus i els dedicarà a telefonar a uns 46.000 usuaris més vulnerables, entre gent gran, discapacitats i refugiats, per comprovar el seu estat, detectar si necessiten assistència i donar-los consells per evitar el contagi del Covid-19.

ANTROPÒLEG I ESCRIPTOR

Joan Francesc Mira

Memòries II

Set anys després de publicar el primer volum de les seves memòries (*El tramvia groc*), l'escriptor valencià publica el segon, *Tots els camins*, en què cita sovint Josep Pla, un referent personal, i la ciutat de Roma, que considera la segona pàtria. Queda el dubte de si hi haurà un tercer volum.

REGIDORA DE CULTURA DE TERRASSA I ACTRIU

Rosa Boladeras

Projecte escènic

Una de les primeres emergències del seu mandat era trobar una direcció artística per al festival TNT de Terrassa. L'ha trobada amb Marion Betriu, que ha estat sotsdirectora dels Teatros del Canal, mentre que la resta de la programació de l'any l'assumirà Giulia Poltronieri. Renovació i mirada femenina.

EDITORIAL

Serenitat contra l'epidèmia

La successió de fets no deixa marge per al dubte respecte a l'expansió imparable del coronavirus Covid-19 i, amb aquesta, la generalització d'unes mesures de contenció graduals, destinades a contenir el contagi de la malaltia i, en definitiva, a suavitzar-ne l'impacte sobre el sistema públic de salut i l'activitat econòmica. L'afectació a Catalunya ha estat fins ara moderada, però cal estar preparats per assumir alteracions importants en el dia a dia, que ja estem veient en altres llocs, com ara la restricció total de la mobilitat a tot el territori d'Itàlia, el tancament d'escoles i universitats al País Basc, la Rioja i Madrid o la suspensió puntual de certàmens o competicions esportives. En aquesta línia cal entendre, per exemple, les decisions del govern espanyol de celebrar a porta tancada tota competició esportiva o de suspendre els vols entre l'Estat espanyol i Itàlia.

En aquesta situació és important que els ciutadans mantinguin la calma, estiguin atents a les informacions facilitades pels canals oficials i segueixin les recomanacions de les autoritats sanitàries, que estan específicament dirigides a reduir les possibilitats de contagi de la malaltia. En aquest sentit, cal tenir clar que una actuació responsable de les persones és clau per incrementar l'eficàcia de les mesures adoptades per frenar l'avenç del coronavirus. Aquesta mateixa actitud és especialment exigible als responsables polítics, que haurien d'actuar i expressar-se amb rigor, serenitat i discreció, fugint d'escenificacions extraordinàries per contribuir a la tranquil·litat de la ciutadania en comptes de provocar o induir incertesa, inseguretat o fins i tot una certa histèria en la població, com va passar ahir a Madrid, on els supermercats van ser literalment buidats pels ciutadans.

Tal dia com avui fa...

1 any **Fa el pas**
El president exiliat situa els seus afins en llocs clau en les llistes de JxCat per al 28-A i serà el cap de llista en les europees.

10 anys **Retrets mutus**
La neu provoca retrets dels socis de govern. El president assegura que amb la línia de molt alta tensió els problemes no haurien estat tan greus.

20 anys **Aturar el PP**
Tots els partits arriben a la vigília electoral amb crides a aturar el PP. Aznar assegura que lidera l'únic "partit nacional de centre".

Full de ruta

David Marín

Si m'ho permeteu

Va passar en una cafeteria del centre de Lleida, prop de la Paeria. Un home m'observava des de la taula del costat i, finalment, va aixecar-se i va avançar cap a mi. "Si m'ho permeteu", va dir. I abans que jo pogués respondre, va treure la cullereta que jo tenia dins del cafè i la va posar al platet. "Aquesta és la manera correcta de prendre el cafè", em va informar. Li vaig donar les gràcies, i ell, somrient amb modèstia, va dir-me que a disposar, i va tornar al seu lloc.

L'endemà, a la mateixa cafeteria, vaig demanar-me un altre cafè i vaig mirar a banda i banda. Ell no hi era. Vaig somriure mentre recordava l'anècdota del dia abans, i fins i tot vaig treure la cullereta i la vaig deixar al platet. Però, després d'uns quants glops, què caram!, a mi m'agrada remoure el cafè de tant en tant i, si no hi penso, la cullereta es queda a dins. Vaig sentir una veu darrere meu. "Si m'ho permeteu..." Una dona de la taula del costat s'havia aixecat, va agafar la cullereta de la meva tassa i la

Porto un mes sense tastar el cafè. I observo que molts altres han fet com jo

va deixar sobre el platet. "Gràcies, però no calia", vaig protestar. "Sí que calia: si no prenem el cafè com toca, aviat això serà una taverna."

Allò em va posar de mal humor. Però jo no volia ser el culpable de la desaparició d'un ritual tan bonic com el del cafè. L'endemà hi vaig tornar i, després de mirar amb inquietud les taules que m'envoltaven, vaig treure la cullereta de la tassa i vaig prendre amb molt de compte el cafè tal com s'ha de fer. Però era incòmode. Artificial. I em sentia observat. Jutjat. Insegur. No vaig gaudir en absolut del cafè. Finalment, el vaig enllestir ràpid, vaig deixar un parell de monedes sobre la taula i, en un rampell de rebellia, vaig deixar la cullera dins la tassa.

Porto un mes sense tastar el cafè. I observo que molts altres han fet com jo. Tan bo que era, el cafè... N'he trobat un substitut prou estimulants: el sexe. Però aquesta nit m'ha succeït un fet pertorbador. Mentre era en plena feina amb la parella, m'ha semblat veure dins la penombra de l'habitació una figura que ens observava atentament. De sobte, la figura s'ha alçat, ha avançat cap a nosaltres i, educadament, ha dit des de la foscor: "Si m'ho permeteu..."

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

El prodigiós 'Oneguín'

En la història de la literatura catalana del segle XX, hi ha alguns exemples de traduccions clàssiques que, per la seva excel·lència, sovint són destacades com a obres literàries canòniques. La segona traducció de l'*Odissea* homèrica, de Carles Riba, n'és un exemple. O la de la *Divina Comèdia*, de Dante, firmada per Josep M. de Sagarra. No tinc cap mena de dubte que la traducció de l'*Eugeni Oneguín*, la novel·la en vers de Puixkin, que Arnau Barrios ens va donar a final de l'any passat (Club Editor) formarà part d'aquest bagatge de les obres mestres de la història de la nostra traducció que, a més, pesen, per si soles, com a obres literàries. Vull dir: com si haguessin estat escrites originàriament en la llengua de March.

ENCARA NO RECUPERAT del tot de l'admiració que m'havia provocat la traducció d'*Un peix esquerda el gel*, un llibre de poemes de Mikhaïl Kuzmín, pel mateix Barrios (Blind Books; edició il·lustrada per Lluís Gay), vaig començar a llegir les aventures d'Eugeni Oneguín i el seu amic Vladímir Lenski: el primer, no gaire permeable a l'art del vers (s'estima més la *literatura* d'Adam

Smith); el segon, líric somiador i refinat. Oneguín, que és un pet bufat, excel·leix en "l'art de la passió suau". Espavilat i hedonista –"un Childe Harold rematat"–, s'ha beneficiat de l'herència d'un oncle. Domina el francès, idioma que dona nom i substància a alguns dels plaers amb què es regala, tant del camp de la gastronomia com de la indumentària. Un dels grans temes d'aquesta novel·la en vers és el de les passions, principalment amoroses: "Feliç qui n'ha sabut l'esgarrifança, / i se n'ha anat del seu costat; / molt més feliç qui no les ha tastat, / qui, refredant l'amor amb la distàn-

cia, / l'odi amb retrets de tafaner, / badalla amb els amics i la muller."

LA TRADUCCIÓ és tan potent que sembla que estiguis llegint la poesia de Carner o la de Guerau de Liost: "La lluna, mentrestant, fulgura; / cau de besllum en la figura, / pàl·lida, escabellada tota, / de la noieta, i en alguna gota / de plor, i davant, en la velleja / que s'arrauleix, seient al banc, / el mocador lligat al cabell blanc, / ben abrignada amb la jaqueta." I és que una cosa és traduir i una altra, traduir poesia. La feina de Barrios sembla, en aquest sentit, tan aclaparadora com magnífica: quina fluència, el metre i el ritme de la seva narració lírica; quina habilitat i quina subtilesa, les seves rimes (*Byron* i *flairen*; *desfila* i *Schiller*; *Lenski* i *intens qui...*). Fa molts anys Guillel Viladot, en el pròleg del seu llibre *Amor físic*, justificava algunes rimes "a la lleidatana", estranyes a l'oida del català central. Barrios construeix una llengua rica i puixant, que beu d'alguns dialectes, però que no se circumscriu estrictament a cap, i que domina la varietat de registres. El seu virtuosisme recorda el d'un altre poeta traductor: Miquel Desclot.

“L'Eugeni Oneguín' (Puixkin) d'Arnau Barrios és una obra mestra de la història de la nostra traducció

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El bon tracte de la Catalunya del Nord

Referent a l'acte convocat el dissabte 29 de febrer pel Consell de la República a Perpinyà, no vull incidir més sobre la gran quantitat de gent que hi va anar, ni l'acte massiu que va ser, ni la gran importància que va tenir, ni l'enorme èxit del mateix. Tampoc vull incidir sobre les caravanes i cues d'autocars i vehicles particulars que van fer parar a la frontera i no van poder accedir al recinte del Parc d'Exposicions per aquesta causa. El que sí que voldria és comentar un aspecte molt important des del meu punt de vista, que és el respecte a l'enorme solidaritat i bon tracte que ens va dispensar la gent de Perpinyà i la Catalunya del Nord en general. Assenyalar, per exemple, que en molts restaurants i cafeteries... els cambrers i empleats portaven llaços grocs. A diferents establi-

ments se sentien cançons catalanes com ara *L'estaca* i d'altres de populars conegudes. Rètols il·luminats donant la benvinguda i salutacions. Així com moltes banderes catalanes i el tracte amable de la gent. En el nostre cas particular tenim sobrats motius d'agraïment i aquest és el motiu de la meua carta.

L'endemà, una noia d'allà, en veure'ns perduts, desorientats, a la meua dona i a mi, als afores, buscant el cotxe per tornar a casa, amb les motxilles grogues, va aturar el seu cotxe al mig d'una carretera amb cert risc i ens va portar on el teníem aparcat amb una gran amabilitat. Era una noia que parlava un català perfecte i se la veia contenta amb tots els actes que s'havien fet. Va ser un detallàs d'una gran hospitalitat per part d'ella i li estem molt agraïts.

I, per acabar, cal comentar, en aquest sentit, la intervenció de l'escriptor i periodista

Joan-Lluís Lluís dient que no calia que donéssim les gràcies a la Catalunya del Nord per l'ajuda de l'1 d'octubre perquè, aquesta ajuda, la sentien com a pròpia perquè ells/es també són catalans/es.

Una abraçada, Catalunya del Nord!

JOSEP AYMERICH CARLES
Teià (Maresme)

Taula de diàleg

Aquests dies estem vivint una, per a molts, il·lusió taula de diàleg. Millor això que l'enviament de porres o jutges. Però fins que les altes estructures del poder a l'Estat no canviïn i siguin neutres: Tribunal Constitucional, Audiència Nacional (abolida), Tribunal de Comptes, Tribunal Suprem i altres de similars, cap taula de diàleg servirà de res. Ni referèndum, ni nou Estatut, ni pacte fiscal i molt menys la independència. Tot serà recorregut a les altes magistra-

tures judicials de l'Estat i anul·lat pel PP-Ciutadans i Vox... El paper d'Europa serà cínica. Però no per això ho hem de donar per perdut. El món dona moltes voltes i, mentre ens mantinguem fermes amb la nostra decisió de constituir-nos sobirans del nostre futur, estem vius i amb possibilitats d'èxit. Considero que a Espanya hi ha molta bona gent, amb esperit demòcrata, amb esperit republicà, i desitjant canviar la "democràcia" espanyola. Tot anirà arribant, la porridura actual no durarà eternament en els temps convulsos que vivim.

JORDI BUFURULL GALLEGO
Barcelona

FE D'ERRADES

El guanyador, en l'apartat de narrativa, de la 56a edició dels premis Recull de Blanes, és Albert Canadell i no Joan Canadell, com erròniament informàvem a la plana 28 de l'edició d'aquest dilluns, 9 de març.

La frase del dia

“Vull ser alcaldessa el 2023”

Elsa Artadi, REGIDORA DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Tribuna

Melcior Comes. Escriptor

La flama

És ben cert que tot plegat fa olor de campanya electoral, i no des de fa poques setmanes. El món independentista està dividit a pesar de les proclames d'unitat que no han deixat de repetir-se des de la desfeta del 2017. Sembla que tot el que es va aconseguir –sense que encara puguem saber què va aconseguir-se amb exactitud– es va operar gràcies a la unitat de les forces republicanes, que van enfrontar-se als poders repressius de l'Estat per tirar endavant el referèndum. Des de llavors la mossegada de l'Estat ha estat cruel i venjativa, i, després de tallar al cap als principals líders independentistes (enviar-los a la presó o a l'exili), el moviment ha quedat reduït al ball de bastons, a l'enfrontament intern i al debat per a veure quina pot ser ara l'estratègia.

HI HA DIVERSES VIES, però cap és unànime i tenen els seus detractors i partidaris. La via unilateral –que ens podria portar a repetir un referèndum– sembla ben aturada, i la bilateral té el color de l'actual taula de negociació, de la qual, hem de tenir esperança, se n'hauria de poder desprendre alguna mena d'acord, que ja intuïm que no serà un referèndum acordat, per bé que civilitzadament hauríem de confiar-hi. Ara mateix, aquesta taula és una peça més en la contesa electoral interna, la pedra de toc d'uns i altres per a mirar d'esgarrapar alguna cosa a costa d'un desgast que sempre es vol que recaigui en el contrincant.

QUAN NO HI HA UNITAT hi ha partidisme: el joc no té altra dinàmica que el clàssic estira-i-arronsa, la lletjor de voler fer quedar l'altre malament mentre tu fas promeses i busques de penjar-te medalles. Pensem que si no es fa això tampoc no se sap què s'ha de fer. No pots abraçar-te al company si aquest busca fer-te quedar en evidència per culpa de les

claudicacions inevitables que comporta un procés que hem vist que l'Estat ha punit sense ni respectar les mínimes garanties. Tothom sembla voler que el preu electoral de la submissió caigui en el company de trinxera.

JA VEUREM QUÈ PASSA d'aquí a les eleccions catalanes, i com evoluciona el panorama de la negociació i del futur dels presos, els quals semblen aliens a tot això; els permisos que estan obtenint no tenen res a veure amb el que passa per la taula del govern de Madrid. El reglament penitenciari, l'amnistia, fins i tot la reforma del Codi Penal que possibilitaria un canvi en el seu estat, no semblen imminents. Amb els fets de l'octubre del 2017 s'ha creat un esvoranc tan fondo i pestilent que ningú sap ben bé què ha de fer amb tants de fronts i ferides, ni tan sols els més directament afectats, que sovint semblen pensar amb ben poca lucidesa i menys equanimitat de la que caldria.

L'INDEPENDENTISME CREIXERÀ, sovint d'una manera incomprensible, també perquè Espanya no ofereix res de més engrescador. Sovint sembla que només hi ha una idea més absurda que el nos-

“Si el projecte independentista té recorregut, serà a través d'un pacte que faci possible una votació pacífica i el respecte als resultats

tre independentisme: la d'una Espanya bona per a una Catalunya que no es resigni a ser província. Només l'Espanya plural i digna –democràtica, liberal, perfectament europea– és més impossible que la Catalunya independent.

MENTRE AIXÒ SIGUI AIXÍ i continuem creient en el projecte a pesar de les dificultats –fàctiques, personals, econòmiques–, de la idea, l'independentisme espigarà, per molt que ens vulguin distreure amb tota mena de quimeres o cançonetes progressistes –o amb pors de pa sucat amb oli–. La idea ha arribat per a quedar-s'hi: o se l'acomoda amb una autonomia repujada que la mantingui a ratlla durant unes dècades o l'ansia continuarà creixent, sobretot si les institucions espanyoles van degenerant en el descrèdit –tornem-hi: la monarquia i els seus milions amagats– i les nostres classes mitjanes no acaben de veure per a què paguen impostos.

SE'NS HA DIT QUE ALLÒ que sorgeixi de la negociació se sotmetrà a la votació popular, que d'alguna manera haurà de ser referendat per la ciutadania. Espanya s'ha adonat que és ingovernable amb una Catalunya discrepant: no s'ha assegut a negociar perquè vulgui, sinó perquè la necessitat política l'hi ha portat. El que seria molt trist és no saber gestionar tot això, ser bons als carrers i places però inhàbils als despatxos, sobretot ara que s'ha fet evident que la repressió espanyola no té cap mena de suport internacional.

SI EL PROJECTE independentista té recorregut, només podrà tenir versemblança a través d'un pacte que faci possible tant una votació pacífica com el respecte als resultats i a una transició, que no pot ser curta en virtut de la magnitud dels protagonistes, cap a l'estat propi. La resta és anar passant i mantenir la flama.

De set en set

Ignasi Riera

Renyat pel papa

Acaba de morir, a Managua, el gran poeta nicaragüenc Ernesto Cardenal. Vaig tenir la sort de tractar-lo, quan a Laia preparà-

vem una edició-síntesi de la seva poesia. L'autor de *Salmos* i *Epigramas* m'ha recordat sempre la bellesa exacta, ben mesurada, sense escarafalls, dels clàssics de la poesia... i del poeta que escrivia textos purs, sense rampells ni demagògies.

Era amic, ja des de jove, de José María Valverde. I des de feia molts anys, d'Alfons Comín, que, ja malalt, no va poder ser al dinar-reunió per *discutir* un punt d'aquella antologia, en la qual volíem incloure alguns dels primers poemes del poeta. No ho veia clar: aleshores era un dels referents nicaragüencs més actius, en un dels moments que tanta gent esperava que Nicaragua s'alliberés dels dictadors que havien colpejat el país... del qual aquell capellà, d'ulls penetrants, havia estat foragitat i acusat de fer pinya amb els revolucionaris que volien capgirar el sistema. Acabava de tornar de l'exili i s'havia convertit en referent polític a favor d'un país alliberat, si més no temporalment, de sapastres en el poder.

No acabava de veure clar que el nou llibre donés a conèixer poemes carregats de picardies, que potser no s'adeien amb tot allò que representava aquell sacerdot patriota, i que donava suport, sense restriccions, als revolucionaris i als més colpejats per la pobresa. Quan ja semblava que no hi inclouríem aquells poemes, els vaig preguntar si ells dos –Valverde i Cardenal– haurien publicat les *Confessions* d'Agustí d'Hipona, pare de l'Església, sense les pàgines en què parlava dels seus vells pecats. Vaig guanyar la partida. Al cap de pocs dies, però, el papa polonès Wojtyła, en visita pastoral, va renyar públicament el gran poeta... tot dient-li que no era fidel als mandats de l'Església.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Turull, que exercirà d'advocat, rebut amb crits de "llibertat"

■ És l'últim dels nou presos polítics condemnats per l'1-O que surt unes hores de la presó per treballar, a Terrassa

Jordi Alemany
TERRASSA

Amb només un dia de diferència, i també a Terrassa, es van repetir les mostres de suport, les abraçades, els càntics i els crits de "llibertat" al matí amb l'arribada de l'exconseller de la Presidència Jordi Turull en el moment d'incorporar-se com a responsable de l'àrea de dret públic del bufet Badia Advocats. Dilluns havia estat el torn de Josep Rull, i ahir Turull va tenir la companyia de molts familiars i veïns de Parets del Vallès, que es

Jordi Turull abraçat pel diputat Eduard Pujol ■ J. ALEMANY

van desplaçar fins al municipi vallesà per donar-li el seu suport, com també ho va fer la parella de Rull,

Meritxell Lluís, i el portaveu i el president del grup parlamentari de Junts per Catalunya (JxCat) Eduard

Pujol i Albert Batet.

Turull va sortir quan passaven deu minuts de les vuit del matí de la presó de Lledoners acompanyat de la seva parella, Blanca Bragulat, i la seva filla Laura, i pocs minuts després explicava en una piulada: "Avui, després de tants dies entre barrots de tantes presons, començo a sortir per treballar. No és ni de bon tros la llibertat. Surto carregat d'infinida gratitud a tantes persones per tant i amb les conviccions i el compromís polític intactes." Una hora després arribava a la plaça Vella de Terrassa per incorporar-se al seu nou lloc de feina en aplicació de l'article 100.2 del reglament penitenciari, que li permetrà sortir de la presó dotze hores al dia de dilluns a divendres.

Turull és l'últim dels nou presos polítics condemnats pel Tribunal Suprem (TS) que ha sortit de la presó acollint-se a aquest article per incorporar-se a tasques laborals, treballs de voluntariat o fer-se cura de familiars. ■

Els pares de Guillem Agulló, entre les Creus de Sant Jordi

■ També es distingeix Miquel Barceló, Imma Colomer i Pallassos Sense Fronteres

Redacció
BARCELONA

L'artista Miquel Barceló, l'actriu Imma Colomer, la coreògrafa Sol Picó, els germans Roca, Pallassos Sense Fronteres, la pilot de motos Laia Sanz i els pares de Guillem Agulló, per la sevalluita antifeixista, seran distingits amb una Creu de Sant Jordi. El govern va fer públiques ahir les 30 personalitats i les 15 entitats guardonades per haver prestat serveis destacats a Catalunya en la defensa de la identitat en el pla cívic i cultural.

La llista, la completen noms com ara el de la dis-

senyadora Míriam Ponsa, els germans Roca, la pianista Àngels Alabert, el doctor enginyer industrial Josep Amat, la pintora Roser Bru, la historiadora Martina Camiade, la biòloga Purificació Canals, el poeta Antoni Canu, la bioenginyera Teresa Capell, l'historiador de l'art Eduard Carbonell, el sociòleg Joan Estruch, el músic i activista Jordi Fàbregas, l'assistenta social Rosa Maria Garriga, el músic Gerhard Grenzing, l'arxiver mossèn Benigne Marquès i Sala, la directiva Anna Mercadé, el pedagog Jordi Monés, l'educador Josep Maria Monferrer, el filòleg Josep M. Nadal, la compositora de sardanes Montserrat Pujolar, el filòleg Joan Ramon Resina i l'endocrinòloga Carme Valls, entre d'altres. ■

masia del Pla
restaurant

www.masiadelpla.com

bons moments

Carretera de Valls (C-37), km 19
43810 El Pla de Santa Maria
L'Alt Camp (Tarragona)

Tel. 977 630 511

AUTÈNTIQUES CALCOTADES

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Budó admet que cal més informació interna sobre el protocol d'assetjaments

■ Diu que no ha fallat, després de la dimissió de Bosch, però que li falta difusió
■ Jordà cobreix de moment la baixa en espera que es nomeni un nou conseller

Òscar Palau
BARCELONA

La consellera de la Presidència, Meritxell Budó, va negar ahir que calgui modificar-lo, però sí que va admetre que "potser ha fallat" la informació interna sobre el protocol d'actuació existent a l'administració de la Generalitat per fer front a casos de violències masclistes, després que el conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, dimitís dilluns acusat, entre altres coses, de no haver-lo activat davant els indicis d'assetjament sexual que al gener el van dur a fer cessar el seu cap de gabinet, Carles Garcias, i que sí que van fer obrir una investigació interna al seu partit, ERC, encara en curs. "Qui havia d'activar el protocol no ho va fer, i el va activar en un altre àmbit on no corresponia fer-ho", lamentava Budó, que admetia, això sí, que les víctimes també el podien haver activat i no ho van fer, per la qual cosa cal potser "una campanya més ferma". "Potser hem de fer més difusió del mecanisme; qui és víctima de l'assetjament s'ha de poder sentir empoderada per denunciar-ho, perquè normalment no es fa per por, i

Budó, ahir anant a la reunió del govern amb el president Torra ■ ACN

això s'ha de treballar", indicava.

En tot cas, després que finalment es fes dilluns, un cop es va conèixer per al cas de Garcias, ja són 25 els cops que s'ha activat el protocol des que es va aprovar el 2015, un fet que ha dut a obrir una investigació interna pròpia, que Budó as-

segura que es vol fer "amb la màxima celeritat", i al final de la qual no descarta que es puguin emprendre més mesures, fins i tot penals, contra l'exalt càrrec destituït.

El DOGC publicava ahir el cessament de Bosch anunciat la tarda abans, i informava que provisio-

nalment s'encarregarà del despatx ordinari dels seus afers i funcions d'Exteriors la consellera d'Agricultura, la també republicana Teresa Jordà. Budó, això sí, deixava clar al migdia que estan pendents que "en les pròximes hores" ERC proposi un nou nom perquè el substitueixi, consensuat amb el president Quim Torra, que és qui l'haurà de nomenar.

Mesa i comissió bilateral

El nou inquilí de la Casa dels Canonges tindrà la responsabilitat, entre altres funcions, d'impulsar la comissió bilateral, com a president que en serà de la part catalana. "S'estava acabant de confeccionar l'ordre del dia, la feina ja estava molt avançada i espero que aviat es pugui convocar", indicava ahir Budó. Bosch també era integrant de la mesa de diàleg entre governs, i caldrà veure si també el substitueix en aquest àmbit. Budó va dir que encara no hi ha data per a la del març, tot i que es vol reunir abans que comencin les campanyes electorals del País Basc i Galícia, un fet que fa que "hi hagi una probabilitat elevada" que sigui la setmana vinent. ■

Torra i Sánchez presidien la primera reunió de la mesa de governs que al març s'ha de reunir a Barcelona ■ EL PUNT AVUI

La reunió de la mesa la setmana que ve perill

■ Rufián albira la cita, però la Covid-19 guia l'agenda d'Illa i la resta de ministres

David Portabella
MADRID

La mesa entre governs viu enmig d'una tempesta perfecta cada mes. Si la primera reunió del 26 de febrer ja va néixer amb una disputa per la data i amb polèmica pel relator, la segona reunió, que s'ha de celebrar durant el mes de març a Barcelona, està en perill. A la turbulència per la sobtada dimissió d'Alfred Bosch, que era el conseller de més rang que precisament ara havia de guiar les reunions després del pas al costat de Quim Torra i Pedro Sánchez, l'esclat del coronavirus i el greu focus a Madrid deixen la cita en suspens, perquè Salvador Illa i els altres

ministres tenen l'agenda centrada en el pla de xoc.

Si bé fonts de La Moncloa consultades al vespre alertaven que no hi ha més agenda que la del dia a dia i que la mesa no és ara una prioritat, el portaveu d'ERC, Gabriel Rufián, revelava al matí que n'havia parlat la vigília amb Pedro Sánchez, quan aquest li va telefonar pel coronavirus. "Seria bo que fos abans de la tercera setmana de març, això ens situa en la setmana que ve, perquè no coincidís amb l'inici de campanya electoral a Euskadi i Galícia, i entenem que així ha de ser, i ahir [per dilluns] amb el president ho vam comentar de passada i ell hi està d'acord", revela Rufián. ■

L'oposició reclama que s'investigui fins al final

L'oposició va lamentar ahir que la dimissió de Bosch arribés tard i després de no haver actuat quan i com ho havia de fer, i va exigir que s'investiguin fins al final els indicis d'assetjament sexual. La socialista Alicia Romero, que va dir que el PSC presentarà en les pròximes setmanes el seu protocol per a aquests casos, denunciava que Bosch va "intentar tapar" els fets, i reclamava que s'investigui per què la conselleria no va activar el protocol del govern, tal com van fer els comuns. La seva portaveu, Susanna Segovia,

veu la dimissió com "una conseqüència inevitable de la mala gestió" del cas, i demana que s'adoptin mesures de "reconeixement i reparació" de les víctimes. Per la cupaire Maria Sirvent, l'adeu ha de servir d'aprenentatge "especialment per als homes que ocupen una situació de poder i no assumeixen la seva responsabilitat". El secretari de comunicació de Cs al país, David Mejía, també demanava que "s'arribi al fons de la qüestió i no quedi impune cap responsable ni coneixedor de la qüestió que ha fet dimitir Bosch", i

constatava que és una nova mostra de la "crisi permanent" del govern.

JxCat ahir no va opinar sobre la dimissió, però, igual que va fer Romero, el diputat Eusebi Campdepadrós havia respost dilluns a la nit a la piulada del republicà Sergi Sabrià en què presumia que ERC havia deixat "molt i molt alt el llindar d'autoexigència". "No, s'ha intentat tapar. Les dones afectades han estat doblement víctimes, de l'assetjament i del desemparament de qui les havia de protegir activant el protocol", rebatia.

FINANÇAMENT PRIVAT

Garantia immobiliària + 24H Anàlisi = Solució financera

TQ EUROCREDIT
La teva llibertat financera

972 48 72 22 www.tqueurocredit.com